USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **T. M.,** zastoupena JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. OAM-905/ZA-ZA12-ZA15-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 2. 2018, č. j. 30 Az 15/2017 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4114 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného

[1] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 6. 2. 2018, č. j. 30 Az 15/2017 – 46, zamítl žalobu podanou žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 27. 11. 2017, č. j. OAM-905/ZA-ZA12-ZA15-2017, jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Uvedeným rozhodnutím žalovaný též vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobkyně je ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Francouzská republika.

[2] Žalovaný dospěl ke svému závěru ohledně výše uvedeného příslušného státu tak, že posoudil situaci žalobkyně a zjistil, že žádné z kritérií pro stanovení příslušného

členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 nařízení Dublin III není uplatnitelné. Následně podle otisku prstů žalobkyně ze systému EURODAC zjistil, že žalobkyně podala po opětovném vstupu na území členských států EU (ze systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně podala v minulosti žádosti o mezinárodní ochranu v Nizozemském království dne 30. 10. 2010, 6. 4. 2012, 5. 6. 2013 a 8. 12. 2013, následně vycestovala z tohoto území, vyřídila si schengenské vízum Litevské republiky, jeho platnost však skončila před více než 6 měsíci) dne 22. 9. 2014 svou (první) žádost o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice. Žalovaný proto vyšel z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, stanovujícího, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Francouzská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámila dne 10. 11. 2017.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného k ní

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka namítá, že kasační stížnost podstatně přesahuje její vlastní zájmy, když na jedné straně stojí postup správního orgánu, který formálně aplikoval čl. 3 nařízení Dublin III, a na druhé straně právo stěžovatelky na mezinárodní ochranu, resp. na korektní azylové řízení, jež se jí ve Francouzské republice nedostalo a dostat nemůže.

[5] Dále stěžovatelka namítá, že výrok v rozhodnutí žalovaného je nezákonný, neboť obsahuje odkaz na ustanovení § *10a písm. odst. 1 písm. b)*; zákon o azylu v platném znění ale neobsahuje takové ustanovení. Výrok přitom musí být bezvadný, když zasahuje stěžovatelce takovým zásadním způsobem do práv. Správní orgán tak nerozhodoval v mezích zákona, když výrok trpí zásadní vadou – obsahuje odkaz na neexistující ustanovení zákona. Krajský soud měl z uvedeného důvodu rozhodnutí žalovaného zrušit.

[6] Stěžovatelka také obecně namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a to, že krajský soud nepodložil své rozhodnutí dostatkem důvodů, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným.

[7] Stěžovatelka má za to, že postup žalovaného formálně odpovídá nařízení Dublin III, přesto toto rozhodnutí i rozsudek krajského soudu nedovoleně zasahují do jejího práva na spravedlivý proces. V napadených rozhodnutích totiž není rozebráno, zda ve Francouzské republice proběhne korektní azylové řízení a zda Francouzská republika plní své závazky z nařízení Dublin III. To, že jsou uprchlíci vystaveni ve Francouzské republice žalostným podmínkám (možná i díky jejich velkému počtu) a že jí tedy hrozí nelidské a ponižující zacházení, se snažila doložit vlastní zkušeností a dále několika zprávami.

[8] Stěžovatelka namítá, že v řízení před žalovaným i krajským soudem nedošlo k náležitému zohlednění její situace, především se měl žalovaný zevrubně zabývat tím, zda azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Francouzské republiky přišli z Běloruska, netrpí systémovými nedostatky, které by bránily objektivnímu posouzení její žádosti.

[9] Stěžovatelka taktéž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť jakmile to bude možné, bude přemístěna do Francouzské republiky. Následné vyhovění kasační stížnosti a pokračování v řízení o správní žalobě pak bude již pouze rozhodnutím zbytečným, kterým nedojde k ochraně jejích práv, protože nelze předvídat její další osud s ohledem na přeplnění Francie uprchlíky. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své rozhodnutí a správní spis, přičemž uvedl, že toto rozhodnutí vydal v souladu s právními předpisy. Protože kasační námitky stěžovatelky v zásadě kopírují žalobní námitky, žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě. Ohledně chyby ve výroku uvedl, že se jedná pouze o chybu v psaní, přičemž tuto chybu nenamítala stěžovatelka v žalobě. Žalovaný shrnul, že podle nařízení Dublin III je příslušná k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Francouzská republika a měl za to, že dostatečně posoudil, že v případě tohoto státu neexistují žádné závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systémovým nedostatkům. Žalovaný nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, především proto, že jeho důvody byly uvedeny pouze v obecné rovině bez prokázání natolik intenzivního následku, který by se dal kvalifikovat jako újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[12] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu*

hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[13] Stěžovatelka k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti uvedla v zásadě pouze nedostatečné vypořádání se s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, resp. se systémovými nedostatky v rámci vedení azylových řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice.

[14] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje žalobní námitky a obecně polemizuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu, který však velmi precizně, logicky a přesvědčivě reagoval na její žalobu a údajná pochybení v rozhodnutí žalovaného neshledal. Pokud stěžovatelka opakovaně tvrdí, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci a neodůvodnil dostatečně své rozhodnutí ohledně systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, jak je uvedeno zejména v bodech 27 až 32 tohoto rozsudku. Žalovaný dostatečně odůvodnil, proč má Francouzskou republiku za zemi bez systémových nedostatků, a námitka stěžovatelky je tudíž zcela nepřípadná.

[16] Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud dostatečně podrobně rozebral, jak žalovaný zohlednil skutečnosti zjištěné ve správním řízení a z jakých podkladů vycházel. Zároveň vysvětlil, na jakých podkladech žalovaný postavil své závěry o neexistenci systémových nedostatků ve Francii, a proč je považuje za dostatečně podložené a odůvodněné. K námitkám stěžovatelky ohledně nezohlednění jí předkládaných zpráv o situaci ve Francouzské republice lze opět pouze odkázat na odůvodnění krajského soudu v bodech 29 až 31, v němž krajský soud především shledal, že zprávy jsou neaktuální a pasáže předložené stěžovatelkou jsou zaměřeny na tábor v Calais, který byl již vyklizen.

[17] Stěžovatelka konečně tvrdí, že nesprávně uvedené ustanovení ve výroku je zásadní vadou, kvůli které měl krajský soud rozhodnutí zrušit. To však v žalobě nenamítala, ač jistě mohla – rozhodnutí jí bylo doručeno a výrok, jeho, jak sama uvádí, centrální část, jistě neunikl její pozornosti; přinejmenším uniknout neměl. Stížní námitka je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4, 2. alt s. ř. s.). nad rámec nutného však stěžovatelce lze odpovědět, že jde pouze o zřejmou nesprávnost, která nemůže mít dopad na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění správné znění ustanovení uvádí. Ve výroku je pak

ustanovení uvedeno chybně, ovšem tak, že je zjevné, že pouze došlo k omylem opakovanému uvedení slova „písm.“. O tom, že na újmu tato chyba stěžovatelce není a být nemůže, svědčí i, že s aplikací daného ustanovení polemizuje jak v žalobě, tak v kasační stížnosti. Zjevně tedy pochopila, o jaké ustanovení se jedná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[20] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[21] Usnesením krajského soudu ze dne 26. 1. 2018, č. j. 30 Az 15/2017 - 38, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokát se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupce provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21 % sazbě této daně. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu